

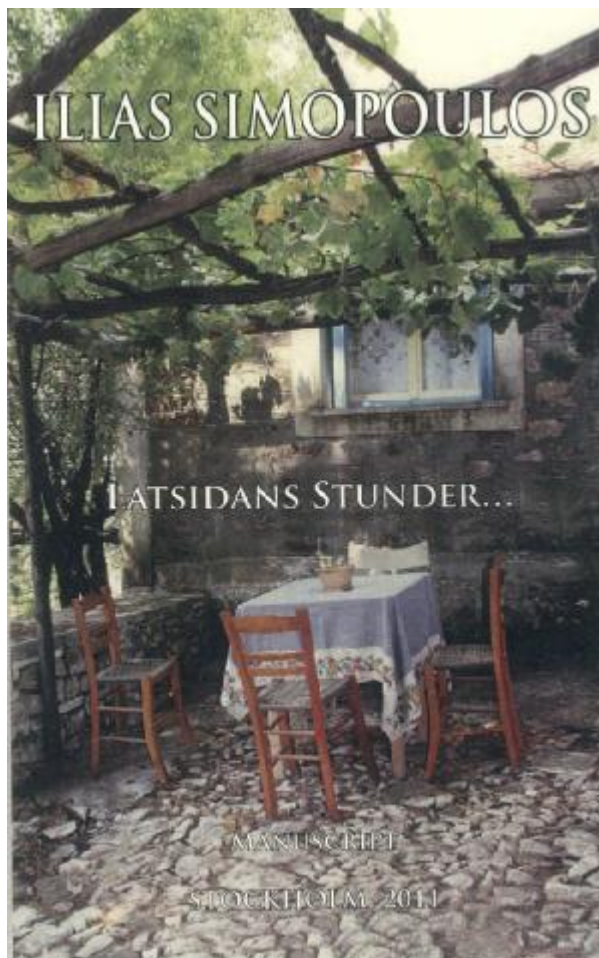
ΣΙΓΑ! Η... (ΙΔΙΑΙΤΕΡΗ) ΠΑΤΡΙΔΑ ΚΟΙΜΑΤΑΙ!

Γράφει ο Ι. Γ. Ασημακόπουλος

Το βραβείο Nobel που δίνεται κάθε χρόνο σε κορυφαίους επιστήμονες και λογοτέχνες, είναι η ανώτατη διάκριση που μπορεί να λάβει κανείς παγκοσμίως. Βέβαια στη διαδικασία αξιολόγησης των βραβείων, ειδικά αυτών της ειρήνης και της λογοτεχνίας, χωράει πολύ κουβέντα, αφού υπεισέρχονται σχεδόν πάντα πολιτικές σκοπιμότητες. Έτσι είδαμε να παίρνουν το Nobel ειρήνης πρόεδροι των ΗΠΑ και πρωθυπουργοί του Ισραήλ, που καμιά σχέση δεν είχαν με την ειρήνη. Είδαμε να απονέμεται σε Κινέζο συγγραφέα το βραβείο λογοτεχνίας, μόνο και μόνο επειδή εναντιώθηκε στο καθεστώς. Αυτά συμβαίνουν. Όμως ακόμα και μια πρόταση για Nobel έχει τεράστια αξία και ίσως, δεδομένων των σκοπιμοτήτων, έχει μεγαλύτερη αξία από ο ίδιο το βραβείο.

Φέτος **προτάθηκε από την καθ' ύλην αρμόδια «Εταιρεία Ελλήνων Λογοτεχνών» για Nobel λογοτεχνίας, ο δικός μας, ο Κραμποβίτης, Ηλίας Σιμόπουλος.** Ο τελευταίος εν ζωή από τη γενιά των μεγάλων ποιητών, που φεύγοντας αφήνουν πίσω το έργο τους, χωρίς όμως αντικαταστάτες.

Η πρόταση του Ηλία Σιμόπουλου για Nobel μας χαροποίησε και μας έκανε ξεχωριστά υπερήφανους, γιατί τυχαίνει να είναι συμπατριώτης μας. Αντί οι τοπικοί Ταγοί, να «γκρεμίσουν τα τείχη» και γιατί όχι, να ματαιώσουν -δεδομένης της κρίσης- μια από τις πολλές παραστάσεις καραγκιόζη που έδωσαν αυτό το καλοκαίρι και να χρηματοδοτήσουν μια εκδήλωση προς τιμήν του μεγάλου αυτού ανδρός και

να του αφιερώσουν το πολιτιστικό καλοκαίρι, (δεν είχαμε μέχρι τώρα και προφανώς δεν θα έχουμε στο μέλλον τέτοιες υποψηφιότητες) περιορίστηκαν σε ένα ξερό ψήφισμα στο Δημοτικό Συμβούλιο, που όχι μόνο δεν μπήκαν στον κόπο να του το επιδώσουν, αλλά ούτε καν να το στείλουν ταχυδρομικώς, μέχρι τώρα που μιλάμε, μισό και πλέον χρόνο μετά την ανακοίνωση της υποψηφιότητας.

Σημειωτέον ο ποιητής όπως κάθε χρόνο και φέτος τον Αύγουστο, για ένα εικοσαήμερο ήταν στην γενέτειρα του τον Κραμποβό, όπου θα μπορούσαν οι «αφέντες» της εξουσίας να τον επισκεφθούν έστω τυπικά. Όμως δεν το έπραξαν. Παρότι εκπρόσωπος του Δημάρχου παρευρέθηκε και χαιρέτησε στο πανηγύρι του χωριού στις 23 Αυγούστου, «του διέφυγε» να χαιρετήσει τον ποιητή.

Βέβαια ο Πρόεδρος του Δημοτικού

Συμβουλίου και ο κ. Δήμαρχος ήταν απασχολημένοι με άλλα, μείζονος σημασίας θέματα, όπως η μεθόδευση απόσπασης ομόφωνης απόφασης του Δημοτικού Συμβουλίου για ίδρυση φυλακών στην περιοχή και το πέτυχαν. Δεν θα μπορούσαν να αφήσουν λοιπόν τις φυλακές και να τρέχουν για τον πολιτισμό και την ποίηση!!! Σε σχετική ερώτηση που ετέθη στον Πρόεδρο του Δημοτικού Συμβουλίου για το αν υλοποιήθηκε η απόφαση για τον Ηλία Σιμόπουλο, απάντησε ότι περιμένει να ανοίξουν τα σχολεία και να κάνουν μια εκδήλωση με μαθητές και καθηγητές. Δηλαδή μια σχολική εκδήλωση και ξεμπερδέψαμε.

Είναι αλήθεια ότι ο ποιητής στα 98 του χρόνια, μετά από μια λαμπρή πορεία 80 χρόνων στο χώρο των γραμμάτων και της ποίησης, όταν έχει μεταφραστεί σε δεκάδες γλώσσες στον κόσμο, έχει τύχει παγκόσμιας αναγνώρισης και έχει τιμηθεί από πολλά κράτη και πανεπιστήμια, το τελευταίο πράγμα που θα σκεφτόταν είναι η συμπεριφορά των τοπικών αρχών. Άλλωστε και ο ίδιος γνωρίζει καλά πως «κανένας Άγιος δεν άγιασε στον τόπο του». Το ζήτημα είναι πώς εκμεταλλεύονται οι ταγοί αυτό το θησαυρό προς όφελος του τόπου μας.

Αξίζει να σημειωθεί, πως όταν έγινε γνωστή η υποψηφιότητα του Ηλία Σιμόπουλου στη Σουηδία, ο καθηγητής και λογοτέχνης Τάσος Εγγλέζος μετάφρασε στα Σουηδικά την πρόσφατη ποιητική συλλογή του ποιητή **«Ράθυμες ώρες» που εκδόθηκε και κυκλοφόρησε στις αρχές του χρόνου από τις εκδόσεις «ΕΠΙΛΟΓΗ» στη Μεγαλόπολη**, την οποία παρουσίασε σε πανηγυρική εκδήλωση στους Έλληνες και στους Σουηδούς, η Ελληνική Πολιτιστική Στέγη Σουηδίας στη Στοκχόλμη, με τίτλο «Latsidans Stunder...».

Όταν η (ιδιαίτερη) πατρίδα κοιμάται, άλλοι γράφουν ιστορία....

Υ.Γ. Ας με συγχωρέσει ο Ηλίας Σιμόπουλος για την πρωτοβουλία μου να γράψω αυτό το άρθρο. Ξέρω πως θα αισθανθεί άβολα διαβάζοντάς το, τόσο σεμνός και τόσο ταπεινός που είναι. Όμως ας μου επιτρέψει. Δεν το κάνω για τη δική του αναγνώριση, αφού δεν την έχει ανάγκη, ούτε για αποκατάσταση του δικαίου που πάλι δεν το έχει ανάγκη, γιατί είναι παγκόσμια δικαιωμένος και καταξιωμένος. Το κάνω για την ιδιαίτερη πατρίδα μου, που επιτέλους θα πρέπει κάποια στιγμή να πάψει «να τρώει τα παιδιά της».